

af Staden, der fremkom med Forslaget, til en Afspindelse og erklærede, at det var den eneste Maade, hvorpaa Sagen kunde afgjøres, nu; thi løb Sagen ud uden nogen Afgjørelse til den 1ste Oktober, saa vilde vi staa som de eneste Ansvarlige ligeoverfor Davy, der havde anvendt 30. til 40,000 Rd. paa Forretningen alene her i Landet, til Nivelleringer og Projekteringer, og tillige ifølge Antydninger fra hans Side, var bunden ved store Forpligtelser i Udlandet, som kun kunde løses mod betydelig Dyrgjæld. Vi vilde altsaa komme til at staa med Ansvar, ligeoverfor ham; thi vi havde overgivet det Garantitilsagn, som vi havde modtaget af Ministeren, til ham, og han havde leveret det videre; Ansvar, vilde altsaa, som sagt, komme til at hvile paa os. Nu var det ganske vist et Spørgsmaal, som vi ikke kunde gøre den høitærede Indenrigsminister ansvarlig for denne Sag; thi vi havde jo faaet Garantitilsagnet fra ham, men efter hvad jeg har set, at der er udtalt fra hans Side under Forhandlingerne om Binantsloven, efter at jeg deraf har reffaret, at han har søgt at unddrage sig Ansvar, for denne Garantiforpligtelse, kan jeg at hvert Fald nok nu finde, at Ansvar, vilde være faldet paa os alene. — Og mine Herrer, det vilde dog være for Meget forlangt, at vi skulde staa med en Proces paa Halsen, hvor det gjaldt flere hundrede tusinde Rigsdaler. — Jeg negtede først at gaa ind paa den foreslaaede Ordning, idet jeg haabede paa en Forlængelse af Tidsfristens Ud, over 1ste Oktober. — Smidlertid modtog jeg under 15de September en indtrængende Almindning fra den oftnævnte Bankier heraf Staden, om endelig at erklære mig — den 1ste Oktbr. løb jo Sagen ud — og adersaa gav jeg en skriftlig Meddelelse, hvorpaa jeg med den høitærede Formands Tilladelse for min egen Skyld, og for tydelig at betegne mit Standpunkt, vil tillade mig at oplæse nogle Linier. — Jeg siger et mit Svar, dateret 16de September: — Det stiller sig da nu for mig saaledes, at selv som jeg henfær til alle foreliggende Omstændigheder med Sige kunde anse mig berettiget til ikke at føle mig bunden hverken til Sagen, eller til de Herrer, som foruden Statsraad Suel og

mit have med denne at gøre, tror jeg mig dog forpligtet og forbunden indtil Udlobet af den af Indenrigsministeriet fastsatte Tidsfrist at tage Hensyn til bemeldte Herrer, paa tidligere Overenskomster, begrundede men dog mulig tvivlsomme Rettigheder. — Sagen var den, at Forslaget, gik ud paa, at man som Sagen foresaa, ikke behøvede at tage Hensyn til Davy og de ørige Udlandinge, som havde med Sagen at gøre. — Dette paastod man var flere ansete Switters Mening; men hvorpaa vilde jeg ikke gaa ind — det kunde jeg ikke gaa ind paa. — Og seiede jeg videre til i min Skrivelse: — Jeg er fast besluttet paa at handle saaledes, at end ikke den svageste Stygge skal kunne fastes over mig af Hvem som helst, med andre Ord, at lade Fordelen selv om den er nok saa fristende vige for Wren og Andres Ret.

Det er mig klart, at der for mig kun bliver det Skridt tilbage at gøre; at andrage om et fornyet Koncessions-tilsagn, efter 1ste Oktober, og saavel i Henseende hertil, som med Hensyn til Garantispørgsmaalet om fornødent at paatalbe Rigsdagens Afgjørelse.

Da jeg havde skrevet dette Brev, henvendte jeg mig i en Audients til den høitærede Indenrigsminister, og spurgte ham, om jeg ikke kunde faae en Prolongation ud over den 1ste Oktober. — Dertil svarede han et bestemt Nei, og han kunde vel heller ikke andet, thi som de Herrer ville se af Betænkningen, var han jo alt bunden overfor det sjællandske Sernbanselskab. — Denne Afspindelse, med de dertil knyttede Begivenheder bringer mig til at tænke paa et Moment i Sagen, som jeg tror kan støtte min Befordring til den høitærede Indenrigsminister, om at interessere sig for Frederiksfundsbanen. — Den høitærede Minister var, som han ogsaa har indrømmet under den tidligere Behandling af nærværende Sag, for en Overenskomst og paa Ordrede dertil, og navnlig erindrer jeg, at han gjorde mig et Forslag om at blive Ingenieur for den nye Bane, og seiede han til, han vilde befræbe sig for, at der blev taget Hensyn til Verken i mit Forslag, nemlig en Bane med selvstændig Banegård ved Kjøbenhavn, over Hellerup til Frederiksfund. — Jeg kunde ikke gaa